

Forældrene skal have tilbud om en plan for støtte under barnets anbringelse uden for hjemmet, inden der træffes afgørelse om at anbringe et barn. Det er vigtigt, at kommunerne gennem en sådan debat, som vi har her i dag, også får et klart signal fra Folketinget om, at vi mener det alvorligt, når der står i serviceloven, at kommunerne skal inddrage andre pårørende og nærtstående personer i øvrigt i løsningen af problemerne. Her tænker vi på både bedsteforældre, onkler og tanter, gode naboer, sportslærere, musiklærere, gode venner og deres forældre, osv., osv. Også familierådslagning og andre gode metoder, som inddrager familie og nærmiljø, bør tages langt mere i brug.

Jeg synes, at de ting står tindrende klart efter debatten i dag, og jeg synes, det er et godt og klart signal at sende til kommunerne, at det er vi enige om, og vi ønsker altså, at det skal føres ud i virkeligheden.

For Kristeligt Folkeparti virker det mest naturligt og logisk, at man sætter ind og løser de problemer, der findes, så ikke alene barnet, men også hele familien, kommer på ret køl. Vi ved, at det betyder utrolig meget for børn, at deres forældre har det godt, og hvis man starter en forebyggende indsats tidligt og massivt, kan man måske undgå en lang række af de anbringelser, der foretages i dag. Derfor er jeg også enig i, at hvis det forebyggende arbejde virkelig opprioriteres massivt, kan der andre steder spares rigtig mange penge, som netop kan bruges på den forebyggende indsats.

At børn fjernes, uden at man har stillet en diagnose af problemerne i familien, har vi det skidt med i Kristeligt Folkeparti, og jeg har kunnet høre af debatten i dag, at det er der mange andre der også har det skidt med. Vi kan ikke være bekendt at lade forældrene sejle deres egen sø, som vi gør i dag i langt over halvdelen af alle tilfælde, for det skader forældrene, og det skader børnene. Vi har ingen undersøgelser, der viser, at det, vi gør for tiden, er særlig godt, og derfor må vi tage skeen i den anden hånd, sætte ind og tage fat på løsning af de problemer, der findes, og ikke bare vige udenom og sige: Jamen kommunerne finder nok på noget, eller også må vi bare fjerne børnene.

Tak for en rigtig god debat og tak for opbakningen. Debatten var ikke bare god, men også engageret, og jeg ser optimistisk på, at vi får noget i gang på grundlag af den.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 151:

Forslag til folketingsbeslutning om en miljølov for børn i daginstitutioner.

Af Tove Videbæk (KRF) m.fl.
(Fremsat 11/4 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

For bare et par uger siden behandlede Folketinget et beslutningsforslag om et bedre fysisk og psykisk miljø for børn i daginstitutioner. Forslaget var fremsat af Socialdemokratiet, og behandlingen af forslaget varede godt 2 timer, så meget er altså allerede sagt i denne sag.

Regeringen afviste forslaget, og vi afviser også det forslag, som nu er til behandling.

Jeg kan gentage, at regeringen er tilhænger af, at det er kommunerne, der fastsætter de nærmere rammer for dagtilbuddene, og at det derfor bør være kommunerne, der inden for lovgivningens rammer definerer det lokale serviceniveau nærmere. Regeringen er tilhænger af, at det fortsat skal være et lokalt kommunalt ansvar, at de fysiske og psykiske rammer for dagtilbuddene er i orden, og at det fortsat skal være kommunerne, der har tilsynsforpligtelsen med dagtilbuddene, og at det er kommunerne, der skal sikre et ordentligt miljø for børnene i daginstitutionerne. Jeg kan også gentage, at der findes en lang række pjecer og rapporter, som kommuner og institutioner kan hente støtte i, når det handler om at sikre miljøet i daginstitutionerne, men

jeg vil dog godt overveje, om det bør indskærpes over for kommunerne, at de har denne forpligtelse, og at der er god hjælp og vejledning at hente mange steder.

Jeg kan selvfølgelig tilslutte mig, at det virkelig er vigtigt, at der er et ordentligt fysisk og psykisk miljø for børn i daginstitutioner. Men regeringen støtter ikke, at der skal lovgives om minimumsstandarder for daginstitutioner, og at der skal ske en ændring af kommunernes forpligtelse til at føre tilsyn med dagtilbudsområdet, og derfor må regeringen afvise beslutningsforslaget.

Kl. 19.05

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om det ikke er korrekt, at i kommuneaftalen lægger man fra regeringens side op til, at der skal være en meget begrænset realvækstramme, og at kommunerne selv skal finansiere alle former for forbedringer eller bare status quo inden for den ramme.

Til trods for en stigende andel af ældre og skolebørn, som presser kommunernes økonomi, vil man fra regeringens side ikke sætte flere penge af på disse områder, så alt andet lige vil daginstitutionsområdet fortsat være stedmoderligt behandlet med dårlige normeringer, alt for presede forhold i institutionerne, merindskrivning, højt støjniveau og højt konfliktniveau. Er det sådan, at man fra regeringens side synes, at det er værd at sætte ind over for de forhold uden direkte at blande sig i kommunernes arbejde, men dog i hvert fald give dem chancen for selv at rette op på forholdene ved at give dem en bedre økonomi?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Ministeren er meget optaget af initiativer, der kan bryde den sociale arv, og har også været vært ved en konference om emnet, og det er jeg meget, meget enig med ministeren i. Men mener ministeren ikke, at det på den baggrund er et problem, at regeringen ikke vil sætte ind og fastsætte minimumsstandarder eller minimumsretigheder for børn, når vi ved, at det er tidligt i barndommen – allerede i vuggestuen og i børnehaven – man skal sætte ind, hvis man virkelig skal bryde den sociale arv? Med de dårlige miljøforhold, træk og støj og for lidt plads, osv., osv., grundlægges faktisk en dårlig barndom og

en dårlig opvækst, og mener ministeren ikke, det er et vigtigt sted at sætte ind, når man er meget optaget af at bryde den sociale arv?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Kommunerne skal leve op til deres ansvar på området, og det kan godt være, fru Pernille Falcon mener, at det har de dårlige muligheder for, i og med at de har dårlig økonomi. Men der er nogle ting, der er lovbestemte, og man som kommunalbestyrelsesmedlem har en forpligtelse til at sørge for bliver udført, og det gælder også på dette område. Forpligtelsen er klar, og jeg mener også, at kommunerne har rammerne til det.

Til fru Tove Videbæk vil jeg sige, at vi normalt er enige om rigtig mange ting, men her synes jeg, man detailregulerer. Jeg vil ikke være med til, at vi herindefra skal træffe beslutninger på det niveau, altså at vi skal bestemme stilletid, hvor lang tid børnene skal være ude at lege, normeringer osv. Det mener jeg simpelt hen man er bedst til i den enkelte kommune, så her er der en direkte politisk uenighed.

Jeg tror ikke, vi kommer meget længere. Vi havde den store debat den 11. april, og jeg synes ikke, der er meget andet at sige, end at her er vi altså uenige.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Ministeren siger, at kommunerne bare skal leve op til reglerne, men bagefter siger ministeren, at ministeren ikke ønsker, at der skal være nogen regler.

Jeg vil gerne høre: Opfatter ministeren det ikke som et problem, at det er de svageste børn, der svigtes i institutionerne? Der er presset så mange børn sammen, at støjniveauet og konfliktniveauet er så stort, at det er hæmmende for børnenes sprogudvikling, og som vi også diskuterede tidligere i dag, skal man kompensere for det senere, når børnene kommer i skole – her er klassekvotienterne i øvrigt også for store, men det er en helt anden snak. Men opfatter ministeren det ikke som et problem, når forholdene efterhånden er sådan, at de i sig selv skaber problemer for børnene?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Samtlige undersøgelser, som vi har på dette område – det er især udenlandske undersøgelser,

men SFI har også foretaget nogle – viser, at det har utrolig betydning for børnenes fysiske og psykiske udvikling og for deres opvækst, at de har gode fysiske rammer.

Ministeren taler om, at vi ikke skal detailregulere, og at vi ikke skal bestemme, hvor lang tid børnene skal være ude at lege, osv., men jeg kan ikke se, at der står noget om det i Kristeligt Folkepartis forslag. Vi foreslår, at børnene skal have mulighed for at komme ud at lege.

Kl. 19.10

Er ministeren ikke vidende om, at der i dag findes daginstitutioner, hvor børnene rent faktisk ikke har mulighed for at komme ud at lege? De har kun mulighed for at komme ud, hvis de går en lang tur to og to sammen hen ad fortovet og finder en legeplads et eller andet sted. Masser af børn er proppet ind på alt for få kvadratmeter, stressniveauet er for højt, støjniveauet er for højt, osv., og mener ministeren ikke, at det er et problem, når vi samtidig taler om at bryde den negative sociale arv?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Arbejdstilsynet har jo været på besøg i mange daginstitutioner rundtomkring i landet, og det er det, jeg kan henvise til, når jeg svarer fru Pernille Falcon med hensyn til, at der er nogle ting, man skal følge op på.

Der blev påpeget en række uregelmæssigheder eller ting, der skulle bringes i orden i den enkelte daginstitution, og det skal selvfølgelig gøres. Men jeg mener stadig, at man inden for kommunen godt kan prioritere og finde penge til området, som jo er vigtigt, så jeg deler altså ikke fru Pernille Falcons opfattelse.

Til fru Tove Videbæk vil jeg sige det samme: Der er altså nogle ting, vi har lagt ud lokalt, til kommuner og amter, og jeg synes ikke, vi skal lave minimumsregler, som måske slet ikke er rigtige, for der er altså stor forskel på Lemvig og Gentofte. Jeg er og bliver uenig, og jeg tror altså ikke, vi kommer det nærmere.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

I den korte tid, jeg har været vikar her i Folketinget, har det slået mig med undren, at folk med ildhu kaster sig ind i debatter om katte og dyrevelfærd, og jeg ved ikke hvad, men angående noget så simpelt som at sikre, at børn i daginstitutioner har nogle ordentlige forhold, siger man: Pyt dog med det. Bare de voksne ikke får deci-

derede høreskader efter arbejdsmiljølovens bestemmelser, og bare de voksne har tilstrækkelige kubikmeter luft, så pyt med forholdene i øvrigt.

Det er det, jeg synes, er galt. Det er det, jeg synes, der skal rettes op på, og det undrer mig, at man kaster sig ind i de der dyrevelfærdsdiskussioner med så stor ildhu. Her kan man godt diskutere, hvor mange hønsefodder der skal være på tværs, men når det er børnene, det gælder, er man ved at falde besvimet om ved tanken om nogle ekstra kvadratmeter, fordi man ved, at det koster. I den sidste ende er det de røde tal, man kigger på, det er ikke børnenes vilkår.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Mit spørgsmål er faktisk lidt i tråd med fru Pernille Falcons spørgsmål.

Når der tales om detailregulering, må jeg sige, at jeg bliver lidt oprørt. Man kan detailregulere på de områder, som også fru Pernille Falcon nævnte – burhøns skal have et vist antal kvadratcentimeter, man går ned i mindste detalje og beskriver, hvordan nettene skal være, hvordan det hele skal være, og når det gælder køer, heste, grise, hunde og katte osv., går man ind i en detailregulering – men når det drejer sig om børnene, som er vores fremtid, det bedste vi har, siger man: Jamen her vil vi ikke lave nogen minimumsrettigheder eller minimumsregler.

Jeg kan simpelt hen ikke få det til at passe sammen. Mener ministeren ikke, at der også på dette område burde sættes nogle minimumskrav? Vi taler ikke om store forkromede løsnings, men om nogle minimumskrav.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg kan ikke svare ret meget, selv om fru Pernille Falcon undrer sig, for der var jo ikke noget spørgsmål.

Så må jeg sige, at jeg synes, fru Tove Videbæk tegner et lidt forvrænget billede af, hvordan der ser ud i danske daginstitutioner. Jeg hører til dem, som kommer der ret ofte, og jeg har selvfølgelig venner og familie, som kommer der daglig, og der er ikke noget, man kan sammenligne med forholdene for burhøns og lignende, så jeg synes, det ødelægger debatten lidt.

Jeg mener altså også, vi bør kunne stole på vores kommunalbestyrelsesmedlemmer. De har ikke nogen interesse i at behandle børn som burhøns eller andet, og jeg har altså tillid til, at de kan klare det, også fordi presset fra forældrene

er ret stort. Som forældre stiller man krav om, at tingene er i orden, også over for kommunalbestyrelsen, og netop den bevågenhed gør, at lige præcis på dette område er jeg altså ikke bange for, at tingene løber løbsk.

Kl. 19.15

Det er rigtigt, at Arbejdstilsynet har påpeget nogle forhold, der skulle gøres bedre, og det tror jeg man kan lære meget af ude i kommunerne, fordi de får sat mere fokus på sagen. Men ud over det må jeg sige, at jeg mener, kommunerne kan varetage opgaven.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Flemming Oppfeldt som ordfører.

Flemming Oppfeldt (V):

Kristeligt Folkeparti fremsætter her et beslutningsforslag, som skal sætte meget detaljerede standarder for daginstitutionernes børnemiljø. Der skal fastsættes eksakte minimumsstandarder for børns fysiske og psykiske udvikling, står der i forslaget, der skal også fastsættes standarder for normering, udetid og stille tid, og der skal fastsættes statslige rammer for udviklingsaktiviteter.

Venstre ser forslaget som indførelse af statsstyrede daginstitutioner. Forslaget er et frontalt angreb på det kommunale selvstyre, for i virkeligheden nedlægger forslaget alle landets kommuner, når det gælder børnemiljø. Det er virkelig en strukturreform, der vil noget, og forslaget nedlægger under alle omstændigheder forældrebestyrelsernes kompetencer.

Alle kommuner skal i dag udarbejde sektorplaner, hvor kvaliteten skal beskrives. Dette fører naturligt til virksomhedsplaner, hvor daginstitutionernes mål og pædagogik skal beskrives, herunder: Hvad gør vi for børnene og deres miljø? F.eks. kan der stå i sådanne virksomhedsplaner: Hvad er målsætningen med hensyn til støj? Jeg ved, at det rent faktisk findes beskrevet i flere virksomhedsplaner, og jeg håber, at sådanne bliver modeller for, hvordan vi udvikler børnenes miljø. Men det kan ikke fastsættes ved firantede regler fra statens side.

Hvorfor mener Kristeligt Folkeparti, at staten altid er bedre end forældrebestyrelserne til at fastlægge målene for daginstitutionerne og gøre tingene bedre? Hvordan skal en forældrebestyrelse for en skovbørnehave f.eks. kunne opfylde et krav om udetid og stille tid? Det er jeg meget spændt på at høre svaret på.

Ideerne er måske gode, men de skal udføres i et samarbejde mellem forældre og personale – ja, optimalt i et samarbejde med børnene. Vi skal fremme en debat om et fælles værdigrundlag for daginstitutioner og skoler.

Børn skal være børn, men det må kræves, at de også viser hensyn til andre børn. Børn skal lære, at selv en god leg eller god læring betyder, at man skal lytte til hinanden og ikke altid selv fylde hele rummet ud. Det høje støjniveau skyldes ikke kun forkerte materialer, mange børn eller meget personale, men at vi nogle gange går og råber meget af hinanden.

Denne sag er alt for vigtig til, at processen kan gemmes væk i en statslig lovgivning. Forslaget er et angreb på den nærdemokratiske proces, og derfor afviser Venstre forslaget.

Regeringen har allerede taget fat på problemerne med miljøet i daginstitutionerne. I dag findes der en række regler, f.eks. i byggelovgivningen, som bestemmer, hvor store arealer der skal være til børnene, hvordan ventilationen skal være, og hvilke materialer der skal benyttes. Disse regler er samlet i nogle pjecer, og under den nuværende regering er der også udsendt et cirkulære om børnenes sikkerhed. Det blev udsendt den 20. marts 2002.

Det, som nok har aktualiseret hele denne debat hen over foråret, er, at Arbejdstilsynet har foretaget en række omfattende kontrolbesøg fra starten af november 2002 til februar 2003. En række institutioner har fået gode råd, vejledning og henstillinger, men nogle har også fået direkte påbud, og jeg vil godt sige på Venstres vegne, at disse påbud skal efterkommes. Man skal ikke afvente en ny lovgivning for børn, der skal gøres noget ved problemerne her og nu, og det skal ikke være en legal grund til at vente med at gøre noget ved problemerne at henvise til, at Folketinget skal diskutere, om der skal gøres noget mere. Disse problemer skal afhjælpes, disse påbud skal efterkommes.

Venstre forventer, at kommunerne nedlægger de dårligste daginstitutionspladser først, når børnetallet falder. Det kunne f.eks. være de institutioner, der er bygget i 1970'erne og 1980'erne i midlertidige pavilloner, det kunne også være de institutioner, der ikke har noget særligt udeareal, og det kunne være de institutioner, der ligger på en førstesal.

Endelig vil Venstre anføre, at det forhold, at der kommer friere valg, f.eks. pasning af børn over kommunegrænserne, private tilbud eller tilskudsordninger til forældrene, vil give foræl-

drene mere valgfrihed. Mere valgfrihed fører som regel til en erfaringsudveksling og en blomstring af de tusinde børnetilbudsblomster, som gør, at kvaliteten for børnene vil blive forbedret.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Flemming Oppfeldt mener, at Kristeligt Folkeparti vil indføre meget detaljerede standarder og statslige rammer for udvikling og ødelægge forældrenes og bestyrelsernes kompetencer. Det er dog skrækkeligt, at hr. Flemming Oppfeldt kan læse alt det i vores forslag, for vi har i hvert fald ikke skrevet det, som hr. Flemming Oppfeldt opregner, ind i det.

KL 19.20

Hvorfor mener hr. Flemming Oppfeldt, at der pludselig bliver statsstyring, fordi man kræver nogle minimumsstandarder? Det synes jeg ikke vi hører noget om i de debatter, hvor vi taler om, hvor mange centimeter burhøns skal have, hvor stor plads grisene skal have, hvor langt man må transportere hestene, osv., osv., osv. Her hører man ikke noget om statsstyring og alle de ting, men mener hr. Flemming Oppfeldt ikke, det er et problem, at man kalder det statsstyring det ene sted, men ikke det andet sted?

Hr. Flemming Oppfeldt er vel vidende om de undersøgelser, der viser, at jo flere børn, der presses ind i et lokale, jo højere bliver støj- og stressniveauet, og jo højere børnene råber, desto mere aggressivitet og dårligere socialt omsorgsmiljø bliver der, osv., osv., osv. Børnene lærer ikke sociale kompetencer, når der er det høje støjniveau, som der er nu.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan forstå, at hr. Flemming Oppfeldt mener, at det frie valg eller det frie fald, eller hvad det nu er blevet omdøbt til, skal være vejen frem for at sikre en bedre kvalitet på daginstitutionsområdet, så de lidt rigere forældre, som har mulighed for og overskud til det, kan flytte deres barn fra institution til institution eller købe sig til ekstra ydelser. Men det er altså ikke vejen frem efter Enhedslistens mening. Efter vores opfattelse er det sådan, at nogle ekstra kvadratmeter til børnene, så støjniveauet og konfliktniveauet bliver nedbragt, vil hjælpe et langt stykke hen ad vejen.

Jeg vil spørge hr. Flemming Oppfeldt: Er det virkelig Venstres opfattelse, at det er lige meget,

hvilke fysiske forhold børnene har i daginstitutionerne? Eller er det sådan, at man godt kan se, at hvis børn får flere kvadratmeter at udfolde sig på og får adgang til udearealer, kan det forbedre deres hverdag?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil godt sige til Enhedslistens ordfører, at vi skal gøre de offentlige institutioner bedre. Deres fysiske rammer skal forbedres de steder, hvor de er dårlige.

Jeg glæder mig bare over, at det er fint, at der ved siden af de offentlige institutioner kommer andre tilbud, så det hele ikke bare er én grå, offentlig monopolmasse. Det kan godt være, at vandene skiller her mellem Venstre og Enhedslisten, men det er jo også derfor, vi er to partier.

Så vil jeg sige – og det er også et svar til både Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti – at når det drejer sig om de fysiske rammer osv., er det helt fint for os, at der laves statslige regler. Men når man, som man gør i beslutningsforslaget, også beskriver børnenes psykiske udviklingsmiljø, stilletid og pædagogtid osv., mener vi, det er et indgreb i den diskussion, som skal foregå i forældrebestyrelserne for at fremme et bedre indlæringsmiljø og et bedre legemiljø, i dette tilfælde i vore daginstitutioner.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne spørge hr. Flemming Oppfeldt, om det betyder, at Venstre vil være med på forslag, som stiller krav om et øget antal kvadratmeter til børnene i daginstitutionerne, så forholdene forbedres, både de fysiske udendørs rammer i form af ordentlige, store legearealer og de fysiske indendørs rammer? Det vil jo betyde noget, hvis vi giver en melding til kommunerne om, at når børnetallet falder, skal det nedsatte børnetal resultere i, at børnene får nogle bedre fysiske rammer i institutionerne.

Så vil jeg lige gøre hr. Flemming Oppfeldt opmærksom på, at der er en lang, lang række af landets kommuner, som har stribevis af selvejende institutioner, så den grå kommunale masse, som hr. Oppfeldt taler om, må man nok lige tage med et gran salt. Der er meget, meget store forskelle mellem institutionerne, både i den enkelte kommune og landet over.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Nu hørte jeg noget, som jeg blev meget, meget glad for – hr. Flemming Oppfeldt ryster allerede.

Kl. 19.25

Hvis jeg hørte rigtigt, sagde hr. Flemming Oppfeldt noget om, at de fysiske rammer selvfølgelig skulle forbedres dér, hvor det er tiltrængt, og hr. Flemming Oppfeldt nævnte også, at Venstre gerne vil være med til at lave nogle statslige regler for de fysiske rammer. Vil Venstre være med til at lave nogle minimumsregler for de fysiske rammer i daginstitutionerne? Så er vi jo kommet et langt stykke hen ad vejen.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil bare sige, at vi har statslige minimumsregler for de fysiske rammer. Vi har bruttokvadratmeterregler for daginstitutioner, vi har netokvadratmeterregler, vi har andre fysiske regler, og vi har også regler for ventilation. De findes i vores byggelovgivning, og vi har ikke noget problem med, at man har nogle statslige minimumsregler for de fysiske områder. Men når det, som beslutningsforslaget derudover beskriver, gælder regler om pædagogik, regler om alt det, som forældrebestyrelsen skal fylde deres daginstitution ud med, siger vi: Det vil vi ikke være med til. Det er en diskussion, som skal foregå lokalt, ellers får vi statslige daginstitutioner.

Til Enhedslistens ordfører vil jeg bare sige, at med hensyn til de forbedrede forhold sagde jeg faktisk i mit hovedindlæg, at når børnetallet falder, vil det være helt naturligt at lukke de dårligste institutioner først. Jeg kan ikke se nogen anden mulighed. Luk pavillonerne, luk de institutioner med svamp, luk dem med de dårlige legepladser, luk dem, der ligger på første sal. Det skal være min opfordring, og det burde der være rigeligt råderum til, når børnetallet falder.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Tove Videbæk for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Nu blev jeg glad igen, for nu vil hr. Flemming Oppfeldt jo gå med til at lukke de institutioner, som er for dårlige, og hr. Flemming Oppfeldt opfordrer også kommunerne til at bruge penge på området, nu hvor børnetallet falder.

Det er jo ellers sådan, at kommunerne er blevet opfordret til at overføre penge fra daginstitutionsområdet til folkeskolen, fordi børnetallet falder. Men jeg er meget, meget glad for det udspil fra hr. Flemming Oppfeldt om, at han synes, at kommunerne skal bevare pengene i daginstitutionsområdet, så vi kan få revet nogle af de dårlige daginstitutioner ned og få bygget noget ordentligt til børnene.

Hr. Flemming Oppfeldt var inde på, at beslutningsforslaget handler om regler for pædagogik osv., men det kan jeg slet ikke læse i vores forslag. Hr. Flemming Oppfeldt var også inde på, at vi ville blande os i stilletid og hviletid, men er hr. Flemming Oppfeldt ikke enig i, at børnene er nødt til at have både stilletid og hviletid? Vi går selvfølgelig ikke ind i, hvor mange minutter det skal være osv., men er det ikke nødt til at være sådan, at børnene har mulighed for stilletid og hviletid i løbet af en lang dag, hvor deres forældre er på arbejde?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg skal bare sige, så vi ikke taler forbi hinanden, at dette beslutningsforslag handler jo om minimumsstandarder for børns psykiske og fysiske sundhed, og det handler også om stilletid og hviletid og nogle andre ting.

Jeg har sagt tidligere, at jeg ikke har noget imod statslige minimumsregler for de fysiske rammer, og jeg mener faktisk, vi har dem i dag. Men når det drejer sig om sådan noget som de bløde ting, som bør diskuteres ude i en daginstitution og bør diskuteres i kommunerne, synes jeg, det er forkert at lave statslige regler, for så kunne vi lige så godt ophæve det kommunale selvstyre.

Så tror jeg nok, jeg er blevet misforstået lidt. Når børnetallet falder, skal man jo til at lukke nogle daginstitutioner udeomkring, og her mener jeg, at man bør lukke de dårligste institutioner først. For at gøre det helt tydeligt: Man bør lukke de dårlige institutioner først og sælge dem, så der også kommer penge i kassen. Så har jeg vist ikke sagt for meget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Pernille Falcon kan godt få ordet for tredje gang, hvis hun ønsker det, selv om der ikke er kommet meget nyt frem i den debat, som jeg nu har hørt på i den sidste halve time. Jeg vil henstille, at det kun er, når man har nye ting at frem-

føre, man går på talerstolen, for klokken er mange.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil bare spørge, om hr. Flemming Oppfeldt anerkender, at der også er et stort behov for at sætte ind på det område, hr. Flemming Oppfeldt opfatter som det psykiske. Støj og stress er jo også miljøfaktorer, og det er nok det, man snakker om, når man taler om børnenes psykiske arbejdsmiljø, at de skal have ret til at hvile sig, de skal have ret til at være i et støjrit miljø.

Kl. 19.30

Jeg vil i den sammenhæng høre, om hr. Flemming Oppfeldt er klar over, at der faktisk er 25 pct. mindre børnetid i dag, end der var for bare 20 år siden, at forholdene er forringet. Jeg kan illustrere det med et eksempel, fra mine børn gik i institution. Dengang var der en pædagog mere pr. gruppe, og så var der fire børn færre i grupperne, end der er i dag. Hvidovre er endda ikke engang en af de kommuner, hvor det står sløjst til.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Flemming Oppfeldt.

Det står altså ingen steder skrevet i Folketingets forretningsorden, at man skal bruge alle tre bemærkninger, og der står heller ingen steder, at man skal svare på alle spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil bare erklære mig enig med Enhedslistens ordfører i de fleste af Enhedslistens betragtninger, dog forstået på den måde, at det er vigtigt, at man får et fælles værdigrundlag for daginstitutionerne. Det nævnte jeg også i mit hovedindlæg, og jeg tror, jeg vil slutte af her og henvise til mit hovedindlæg.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Man fristes jo til at konstatere, at formanden snart ønsker noget hviletid.

Det her forslag fra Kristeligt Folkeparti er jo i vid udstrækning med samme sigte som vores eget beslutningsforslag, B 121, som ministeren også omtalte, der blev behandlet i sidste måned, nemlig at sikre gode fysiske og psykiske rammer for børn i daginstitutioner.

Det er meget vigtigt for os, at vi i de danske institutioner kan tilbyde børnene en dagligdag uden stress, en dagligdag, hvor børnene sikres plads og rum til at udvikle sig. Socialdemokraterne mener, at daginstitutioner skal kunne tilbyde børn en mangfoldighed, hvor der både er plads til ro og fordybelse og også til finmotorik og den mere grovmotoriske leg. Intentionerne bag Kristeligt Folkepartis forslag er vi altså klart for.

Så er der tilbage spørgsmålet om, hvilken regelteknik vi skal anvende, og der har vi som sagt fremsat vores eget forslag.

I Kristeligt Folkepartis forslag tales der om minimumsstandarder, og som vi fra socialdemokratisk side har sagt alle de øvrige gange, lignende forslag er diskuteret her i Folketingssalen, så synes vi, at kvaliteten i børnenes hverdag bedst sikres i et samspil mellem de konkrete lokale pædagoger, forældre og kommunalbestyrelser, og derfor var vores forslag netop også at give et styringsredskab til det lokale led.

Et andet element i Kristeligt Folkepartis forslag handler om den uvildige kontrol af disse minimumsstandarder, og der må vi indrømme, at vi har lidt svært ved at se også ud af forslaget, hvem det er, man har tænkt sig skulle føre et sådant tilsyn.

Vi ønsker derfor ikke overraskende at fastholde vores eget forslag, hvor vi altså vil inddrage personalet og forældrene i den enkelte institution. Det er vel derude, hvor menneskene er i hverdagen, man ved, hvor skoen trykker.

Men som udgangspunkt er vi altså meget positive over for sigtet i dette lovforslag om at sikre nogle bedre fysiske og psykiske rammer i daginstitutionerne, og vi går selvfølgelig på den baggrund konstruktivt ind i det kommende udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Det var vedrørende det uvildige tilsyn, jeg gerne ville stille fru Sandy Brinck et spørgsmål. Fru Sandy Brinck spørger, hvem der skal udføre det uvildige tilsyn. Det har vi sådan set ikke lagt os fast på, men vi har sagt, at der skal være et uvildigt tilsyn, det skal ikke være de samme, som udfører opgaven, der skal føre tilsynet, altså fuldstændig parallelt med plejehjemsområdet.

Men mener fru Sandy Brinck ikke, at hvis man har et sæt regler, et sæt standarder ligesom på plejehjemsområdet, ligesom på sygehusom-

rådet osv., osv., så skal der være et tilsyn, og det skal være uvildigt?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jamen det er klart og logisk, at hvis man følger Kristeligt Folkepartis indstilling om, at vi centralt fra skal lægge nogle minimumsstandarder meget præcist på ganske mange områder, så medfører det jo også et behov for, at der er et uvildigt tilsyn.

Kl. 19.35

Mit spørgsmål var alene affødt af den erkendelse, som fru Tove Videbæk også gav udtryk for heroppe, nemlig at Kristeligt Folkeparti ikke har lagt sig fast på, hvem der skal udføre det uvildige tilsyn. Men et tilsyn vil være den helt korrekte logik af at have nogle minimumsstandarder. Det er så bare dér, vi er uenige i teknikken.

Pia Kristensen (DF):

Jeg må sige, at Dansk Folkeparti ikke er så positiv over for dette forslag, som vi var over for det forrige. Vi har ved tidligere lejligheder markeret, at vi ikke kan støtte en miljølov for børn i daginstitutioner. For ikke så længe siden behandlede vi et beslutningsforslag, der var fremsat af Socialdemokraterne. Forslaget handlede ligesom dette forslag om et bedre fysisk og psykisk miljø for børn i daginstitutioner.

I Dansk Folkeparti er vi ikke et øjeblik uenige i, at børn i daginstitutioner skal have de bedste vilkår. De fysiske rammer og det psykiske miljø skal selvfølgelig være i orden, og jeg synes faktisk, at der i de seneste år har været meget fokus på området. Og det skal der selvfølgelig fortsat være.

Dansk Folkeparti er f.eks. meget positiv over for KID-projektet. Det er et kvalitetsudviklende arbejde, og vi mener, at det er via dette samarbejde, målene skal nås, ikke gennem en statslig styring, som vi har været inde på før.

Vi mener, at hovedansvaret for børnepasning er og skal være et lokalt ansvar, og kommunerne skal selvfølgelig overholde den lovgivning, de regler og de retningslinjer, der er udstukket.

Af serviceloven fremgår det klart, at det er kommunerne, der har det overordnede ansvar på dagtilbudsområdet. Af retssikkerhedsloven fremgår det, at kommunerne skal føre tilsyn med dagtilbuddene og sikre et ordentligt miljø, og i bygningsreglementet er kravene til de fysiske rammer for dagtilbud formuleret.

Når vi taler om det psykiske miljø, er det kommunen, der fastsætter de overordnede mål for dagtilbud, og det er forældrebestyrelserne, der fastsætter principper for de pædagogiske metoder. Forældrebestyrelserne ser vi som et demokratisk valgt organ. De er deres ansvar meget bevidst, og sammen med pædagogerne skal de tage stilling til eventuelle ændringer og forandringer og selvfølgelig det psykiske arbejdsmiljø.

I forhold til Socialdemokraternes forslag, B 121, er Kristeligt Folkepartis forslag mere omfattende og bindende for kommunerne, så på den baggrund afviser Dansk Folkeparti forslaget. Vi ønsker simpelt hen ikke at indskrænke kommunernes selvstyre på dette område.

Når det er sagt, så ved vi godt i Dansk Folkeparti, at der er enkelte kommuner, der ikke overholder deres forpligtelse på området. De kommuner må vi jo så være efter, og det glædede mig, da socialministeren i sin tale sagde, at hun gerne vil overveje, om det bør indskræmpes over for kommuner, at de har denne forpligtelse.

Den udtalelse bakker Dansk Folkeparti helt og fuldt op om, og vi vil ligefrem opfordre socialministeren til at gøre det over for de kommuner, der svigter.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Fru Pia Kristensen taler om, at hun ønsker de bedste vilkår, og at rammerne skal være i orden i daginstitutionerne, og det er vi jo helt enige i. Fru Pia Kristensen mener så, at der sådan set allerede er regler og retningslinjer, der er udstukket.

Men er fru Pia Kristensen ikke vidende om, at det faktisk er forældre, som ønsker, at der skal være minimumsregler? Det er BUPL, altså pædagogerne, som er i daginstitutionerne til daglig, dem, der arbejder tæt sammen med børnene, dem, der er part i det her, dem, der er derude til daglig, det er dem, der ønsker nogle minimumsstandarder, folk, der er part i sagen.

Og er fru Pia Kristensen ikke vidende om, at når man nu siger, at der er nogle få kommuner, der ikke overholder de her regler, så er det fåtallet af kommunerne, der overholder reglerne? Det viser alle undersøgelser. Mener fru Pia Kristensen ikke, at vi bør gøre noget ved det, når vi nu ønsker de bedste vilkår, og rammerne skal være i orden?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Som jeg sagde før, skal man selvfølgelig gøre noget ved det. Socialministeren kom jo i sin tale ind på, at man så måske bør indskærpe over for kommunerne at de skal overholde deres forpligtelser. Det går vi ind for i Dansk Folkeparti.

Kl. 19.40

Minimumskrav synes vi derimod er en dårlig idé. Der er forskel på kommunerne, og der er forskel på børneinstitutionerne. Jeg tror, det var hr. Flemming Oppfeldt, der kom ind på spørgsmålet om, hvordan man f.eks. fastsætter minimumskrav for en naturbørnehave, hvor børnene er ude hele tiden, eller en busbørnehave, hvor børnene sidder og kører flere timer hver dag?

Vi mener simpelt hen grundlæggende, at det er det kommunale selvstyre, der skal varetage opgaven på dagpasningsområdet. Det står vi fast ved.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Nu kan jeg ikke dy mig for at komme med en bemærkning til fru Pia Kristensen, som jeg også er kommet med tidligere på dagen, for Dansk Folkeparti er jo vældig involveret i dyrevelfærd, vældig involveret i at sætte statslige rammer for især hunde og katte.

Jeg må jo nok spørge fru Pia Kristensen, om det virkelig er fru Pia Kristensens mening, at katte og hunde sådan set er vigtigere at lave minimumsregler for end vores børn.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det er korrekt, at vi går ind for dyrevelfærd, og det er der én enkelt grund til, nemlig fordi vi mener, det er en nødvendighed. Nu har vi snakket om burhøns før, det er korrekt. Der står mange høns i et bur. Men man skal altså tænke på, at børn sætter man ikke ind på få kvadratmeter, og så skal de altså stå der, fra de bliver født, til den dag de lukker deres øjne.

Dyr skal have det præcis lige så godt, som vi mennesker skal. De har også følelser, de kan også føle smerte. Selvfølgelig skal man gå op i dyrevelfærd. Hunde og katte skal behandles præcis lige så godt som vores børn.

Jeg synes faktisk, at det er at sætte det meget skarpt op, for fru Tove Videbæk lægger det lige som frem, som om vi faktisk behandler vores børn værre end dyr.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

I min forholdsvis korte karriere som folketingsmedlem er jeg nu nået dertil, hvor jeg for tredje gang behandler et beslutningsforslag om en miljølov i børneinstitutioner. Derfor skal jeg også beklage, hvis jeg kommer til at gentage mig selv en smule, for hverken jeg eller Det Konservative Folkeparti har sådan set ændret holdning til dette spørgsmål.

Der er ikke nogen tvivl om, at vi selvfølgelig skal være observante i forhold til, om vores børn har gode forhold, god, fri udfoldelse, gode, kreative og sociale stimulationer i deres daginstitutioner.

Vi ved, at det heldigvis er sådan mange steder, og vi ved også, at mange både kommuner, pædagoger og forældre forsøger at sikre, at det er sådan. Børns sikkerhed og velfærd er utrolig væsentligt.

Børn bruger jo meget tid i institutioner, og det er derfor også vigtigt, at de forhold, de er i institutionerne under, er gode, sikre og sunde. Derfor skal Folketinget, som det jo også har gjort, udstikke de overordnede rammer, som sikrer visse standarder, og de standarder skal selvfølgelig overholdes lokalt i kommunerne og i den enkelte institution. Det er klart.

Men ellers er det faktisk et lokalt, kommunalt ansvar. Man skal tænke sig om ude i den konkrete situation i den konkrete institution i den konkrete kommune, og man skal selvfølgelig ikke foretage sig dumheder, der er til skade for børnenes eller de voksnes sundhed. Kommunerne har ansvaret for tilsynet med daginstitutionerne.

Vi skal passe på her i Folketinget, at vi ikke fristes til at styre alt fra centralt hold ned i mindste detalje. Jeg må indrømme, at jeg støtter den bekymring, der har været i forhold til minimumsstandarderne. Det er en generel frygt fra min side, at minimumsstandarder kan blive til maksimumsstandarder, og det ønsker jeg ikke at risikere.

Det er vigtigt, at der er plads til fleksibilitet og decentralt ansvar i kommunerne og i den enkelte institution. Der findes allerede i dag overordnede rammer for daginstitutionsoverområdet, og vi skal passe på ikke at komme til at lave dobbeltkonfekt.

Derfor kan vi fra konservativ side ikke støtte dette beslutningsforslag, der fratager kommu-

nerne en del af deres ansvar og deres metodefrihed og i stedet efter vores mening indfører mere detaljstyring på området.

Kl. 19.45

Det er sådan i dag, at der lokalt i forældrebestyrelserne bl.a. bliver fastsat nogle standarder. Der er ordførere, der har været inde på det tidlige i dag, og jeg var inde på det for 1 måned siden, da vi sidst behandlede et lignende forslag. Fra konservativ side mener vi, det er ganske fornuftigt, at man i forældrebestyrelserne, i den enkelte institution, i den enkelte kommune har en vis fleksibilitet og metodefrihed til at lave nogle forhold, der passer til den enkelte institution.

Vi kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Fru Charlotte Dyremose taler om, at forældre, pædagoger og forældrebestyrelser gør alt, hvad de kan, for at gøre det godt for børnene. Det er jeg helt sikker på og helt enig med fru Charlotte Dyremose i.

Men fru Charlotte Dyremose er vel vidende om, at det er disse medspillere, der er tæt på børnene til hverdag, der efterspørger en højnelse af kvaliteten i dagliginstitutionerne. Det er dem, der i høj grad efterspørger nogle minimumsstandarder. De oplever, at de bliver afvist, og de oplever, at de ikke kan komme igennem.

Har fru Charlotte Dyremose så en idé til, hvad de skal gøre? Hvis de ikke skal henvende sig til os, hvor skal de så henvende sig for at få de minimumsregler, som de ønsker? Den højnelse af kvaliteten, som de ser der er behov for, kan de jo ikke bare grave op af jorden et eller andet sted.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som sagt er det jo et kommunalt ansvar at sikre, at der er et vist niveau, og det er derfor også kommunalt, at man skal diskutere med sine politikere, om der er brug for at omprioritere ressourcerne på det her område, og om man i den enkelte kommune f.eks. har brug for visse standarder at rette sig efter.

Jeg tror bare ikke, at det er hensigtsmæssigt, at vi laver de standarder herindefra. Jeg er heller ikke sikker på, at det er hensigtsmæssigt, at man, alt efter hvor detaljeret man laver de standarder, har standarder, der passer til alle institutioner i en hel kommune, for jo mere vi går i detaljerne, og det gør man efter min mening med

stilletid og udetid, jo sværere bliver det at tilpasse det til den enkelte institution. Og der ønsker jeg altså, at f.eks. forældrebestyrelsen har den metodefrihed, som den også har i dag.

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Det er bare noget sådan rent forståelsesmæssigt, for fru Charlotte Dyremose sagde, at fru Dyremose var bange for, at minimumsstandarderne skulle udvikle sig til maksimumsstandarder. Så er det lige, at jeg rent forståelsesmæssigt vil have fat i, om det så er en frygt for, at hvis der blev indført minimumsstandarder, kunne man risikere, at en konservativ borgmester stillede sig tilfreds med de her minimumsstandarder i stedet for at lave nogle luksurløsninger på området. Er det sådan, det skal forstås?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det har jeg meget svært ved at forestille mig. I det hele taget har jeg meget svært ved at forestille mig, at der er nogen kommunalpolitikere, nogen forældrebestyrelser, nogen pædagoger, der ønsker at lave dårlige standarder. Desværre ser vi jo så bare sådanne tilfælde, og det er i de tilfælde, at jeg ville frygte, at man gjorde det til maksimumsstandarder.

Men det er ikke en frygt, jeg har på det generelle område, for jeg ved, at der er masser af kommunalpolitikere, forældre, pædagoger osv., der ønsker at gøre det så godt som overhovedet muligt, men desværre er der indimellem brodne kar. Minimumsstandarder har man jo for at undgå de brodne kar, men hvis de brodne kar så er tilfredse med dem, er det så godt nok?

Kamal Qureshi (SF):

Da SF's ordfører, hr. Villy Søvnald, ikke kan væge til stede, vil jeg holde SF's ordførertale.

I dag er det kun de voksnes miljø, der beskyttes. Der er efter SF's opfattelse meget brug for, at børns forhold i daginstitutionerne forbedres. Børn bliver syge af at være så tæt på hinanden. Børn bliver stressede af mangel på plads og meget støj. Der er brug for bedre oplevelsesmiljøer for børn både ude og inde.

Netop den nuværende situation, hvor der er styr på ventelisterne, burde efter SF's opfattelse bruges til nogle af disse forbedringer. I stedet skete der som bekendt ved sidste budgetomgang i kommunerne det stik modsatte. Børneområdet mistede samlet 0,5 mia. kr. ved budget-

lægningen sidste efterår, normeringerne blev sænket, åbningstiderne snævret ind, og der blev proppet endnu flere børn ind. Derfor er der brug for et centralt initiativ for at forbedre forholdene for børnene, ellers bliver de droppet til fordel for skattelettelser for de velhavende.

Kl. 19.50

Anden del af forslaget drejer sig om at indføre et uvildigt tilsyn, så kommunerne ikke skal kontrollere sig selv. Det kan være udmærket, men vi savner i SF, at forældrebestyrelser og de ansatte i daginstitutionsspektoren tildeles en langt mere aktiv rolle i udvikling af daginstitutionsspektoren. På samme måde savner vi en klare påpegning af sammenhængen imellem regeringens økonomiske politik over for kommunerne og muligheden for at gennemføre forbedringer.

SF støtter forslaget.

Kim Sejr (RV):

Jeg tror, at rigtig mange problemer på det her område kunne være løst, hvis mange af Venstres og De Konservatives borgmestre og kommunalpolitikere havde været tvangsindlagt til at høre, hvad der er blevet sagt i dag.

Det, der er blevet sagt, er jo, at vi skal have ordentlige forhold på det her område, vi skal have respekt for børnenes trivsel, og vi skal have respekt for vores børns psykiske og fysiske miljø.

De her lokalpolitikere fra Venstre, De Konservative og Socialdemokraterne kunne måske blive lidt bange for det, der bliver sagt herinde af nogle af landspolitikerne og af ministeren, for så ville de jo kunne forvente, at de på deres næste landsmøder kunne blive udsat for kritik, i det omfang de rent faktisk havde gjort sig skyldige i besparelser i deres kommune, som gik ud over det her område. Det ser vi desværre også.

I Det Radikale Venstre er vi tilhængere af en dagligdag i en institution fyldt med fri udfoldelse og masser af kreativ og social stimulation, og som andre har sagt, har vores børn krav på plads og ro og sunde omgivelser. Men selvfølgelig er der problemer, det er dokumenteret side på side.

Vi skal så dog sige, at vi er noget skeptiske – det har vi også tidligere sagt, når det har været oppe til debat – over for en central lovgivning, der så munder ud i detailregulering i forhold til kommunerne, for efter vores mening er det kommunernes ansvar, at forholdene i daginstitutionerne er tilfredsstillende. Langt hen ad vejen tror vi også, at mange kommuner er fuldt op-

mærksomme på at sikre de gode forhold for børn.

Kan vi derimod finde nogle tiltag, der kan forbedre det her område, uden at det fører til en detailregulering på området, vil vi være meget åbne over for det.

Pernille Falcon (EL):

Forslaget i dag er Enhedslisten positiv over for. Enhedslisten har tidligere mange gange fremsat forslag om, at man lavede en børnenes miljølov, som kunne sikre, at børn havde nogle ordentlige forhold i daginstitutioner og skoler.

Det, der undrer os lidt i forbindelse med det her forslag, er, at SFO'erne og fritidshjemmene er undtaget, at man altså har nøjes med at holde sig til førskolealderen.

Vi har jo af debatten kunnet høre, at man fra hverken Venstres, De Konservatives eller Dansk Folkepartis side har ønsker om at forbedre kommunernes økonomi eller sætte nogle minimumsstandarder, som kan sikre, at børnene får bedre vilkår, end de har i dag.

Man har tænkt sig fortsat at presse økonomien, man har tænkt sig, at der fortsat skal presses flere børn ind, og at der fortsat skal være så ringe udfoldelsesmuligheder, som der er i dag. Det kan undre, at man ikke ønsker at forbedre forholdene, men alene ønsker at satse på såkaldte frit valg-ordninger.

Socialdemokratiet og De Radikale har også været inde på, at de ikke ønsker en egentlig lovgivning på det her felt, at det skal være op til kommunerne, og det var da også det, vi kunne konstatere under den tidligere regering, da Enhedslisten havde forslaget oppe.

Kl. 19.55

Vi kan som sagt støtte forslaget, men kunne godt tænke os, at det blev præciseret, at det var med henblik på nogle klare forbedringer af forholdene, og vi kunne godt tænke os, at der blev indbygget en sum penge, en pulje, som kommunerne kunne søge om og derved også få medfinansiering af projekter, der kunne forbedre de fysiske forhold i institutionerne.

Så undrer det os lidt, at man skal vente 5 år med at få det gennemført. Vi kunne godt tænke os en mere successiv indførelse af sådan nogle regler, så vi ikke skulle vente i hele 5 år.

Nogle af de andre ting har jeg været inde på i de korte bemærkninger, men jeg vil godt lige til slut ridse op, at for os handler det om at få forbedret børnenes forhold, sådan at de får bedre fysiske udfoldelsesmuligheder, sådan at støjni-

veauet og konfliktniveauet kan nedbringes, og sådan at det sikres, at børnene rent faktisk får en tilstrækkelig voksenkontakt, så de kan udvikle både deres sproglige og deres sociale kompetencer og blive lidt mere hele mennesker, end der gives dem mulighed for i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Tove Videbæk som ordfører for forslagsstillerne.

Tove Videbæk (KRF):

Jeg vil sige tak for en rigtig god debat og for den generelt positive modtagelse, som Kristeligt Folkepartis forslag har fået. Vi kan jo høre, at der er en bred enighed om, at alle børn skal have det godt. Det er der ingen der er uenige i. Og det er jo da et skridt i den rigtige retning, så er vi startet.

Også tak til de partier, der støtter beslutningsforslaget, som det er. Jeg ser frem til, at vi sammen kan gøre en indsats for at forbedre børnenes forhold, børnenes opvækstvilkår og børnenes miljø, både det fysiske og det psykiske miljø.

Jeg vil lige svare på det spørgsmål, som fru Pernille Falcon stillede om, hvorfor vi skal vente i 5 år. Det har vi taget med, simpelt hen fordi det ikke skal være en undskyldning for nogen at sige, at de ikke kan være med, fordi budgetteringen er i gang, der er finanslov og planlægning og halloj-halløj med økonomien.

Derfor har vi sagt, at 5 år er en rimelig periode til, at man kan planlægge både i kommune og stat. Så kan man få aftalt i god tid, hvordan det her skal gøres, for vi ved, at det vil koste penge. Det har man så tid til at gøre. Det er altså for, at det ikke skal være en undskyldning for nogen.

Så vil jeg også sige, at vores børn er jo det kæreste, vi har. De er næste generation, de er vort lands fremtid, og de er Danmarks vigtigste ressource, det siger vi sådan i hverdagen. Derfor skal vi også skabe optimale vilkår for børnenes opvækst. De er også mennesker, de er bare meget små mennesker, og de lever i blind tillid til, at vi voksne vil deres bedste og vil gøre det så godt for dem, som vi kan.

Langt de fleste børn i alderen 0-10 år er i dag i de første 6 leveår i en eller anden form for dagtilbud i sammenlagt ca. 10.000 timer – 10.000 timer! – så er det altså vigtigt, at det er i et godt miljø, de befinder sig.

Derfor er velfungerende dagtilbud ikke bare en pasningsforanstaltning, men rammen om en meget stor del af børnenes opvækst. Børnene

skal udvikles, børnene skal kunne trives, og de har brug for omsorg fra de voksne, som kan give dem tryghed og kærlighed. Det har de brug for derhjemme, men så sandelig også i daginstitutionen. Det fysiske miljø har stor betydning for, hvordan børnene trives.

I de sidste 10 år er der skabt tusinde af nye dagpasningspladser i institutionerne. Mange steder er dette desværre sket ved, at man har presset flere børn ind i institutionerne, og ved, at det samme antal voksne skal passe et større antal børn, så det siger sig selv, at kvaliteten dermed falder.

I undersøgelse efter undersøgelse efter undersøgelse bekræftes det igen og igen, at kvaliteten i dagpasningen har meget stor indflydelse på børnenes senere udvikling, bl.a. med hensyn til sociale færdigheder og personlighedstræk.

En undersøgelse viser bl.a., at ved dårligere normering vil personalet bruge mere energi på at kontrollere børnene end på at kommunikere med dem. Og i en lignende svensk undersøgelse kunne man måle en forøgelse af stresshormoner hos børnene, når normeringen i deres daginstitution blev dårligere.

Alt i alt er der entydige indikationer af, at lav normering og stor gruppestørrelse har en negativ betydning for stressniveauet og for den relation, der udvikles mellem børn og pædagoger og dermed også for omsorgskulturen mere overordnet. Samtidig har det betydning for vilkårene for samtaler børn imellem og for samtaler mellem børn og voksne, som viser sig at have stor betydning for børnenes sproglige udvikling.

Kl. 20.00

Også på det sundhedsmæssige område er et dårligt institutionsmiljø til skade for børnene. Undersøgelser viser, at børn er mindre syge, når grupperumsarealet er stort i forhold til antallet af børn. Det er beregnet, at antallet af sygedage mindskes med omkring 10 pct. for hver kvadratmeter pr. barn, grupperumsarealet øges.

Mange børn i grupperum, trange forhold og et utilstrækkeligt luftskifte udgør en effektiv smittespredning, og hvis der er mindre end 3 m² pr. barn, reduceres børnenes grovmotoriske aktivitet. Der er mindre gruppeleg, og man kan i en hvis udstrækning observere en mere aggressiv adfærd. Undersøgelser viser også, at jo mere børnene er ude, jo mindre sygefravær har de, så hurra for skovbørnehaverne.

En undersøgelse af støjen i danske børneinstitutioner viser, at støjniveauet i perioder er af en sådan kaliber, at Arbejdstilsynet ville have på-

budt beskyttelsesforanstaltninger, hvis man havde anvendt samme regler, som gælder for arbejdspladser for voksne.

Støjen påvirker også børnenes sprogudvikling, deres hørelse, deres kommunikation med hinanden osv. Mange steder må de råbe til hinanden for at blive hørt, og det skader naturligvis både deres stemmer og deres ører.

I en anden undersøgelse har forældre til børn i daginstitutioner udtrykt deres tilfredshed og deres utilfredshed med forskellige områder i deres børns daginstitutioner.

Konklusionen af undersøgelsen, som BUPL har foretaget blandt forældre, går ud på, at forældrene mener, at for det første skal miljøet inden døre forbedres, både når det gælder støj, kvadratmeter pr. barn og udfoldelsesmuligheder. For det andet er der en stærk markering af, at der skal være tid nok og mere tid til kontakt, omsorg og samvær i hverdagen.

Det ønsker forældrene, det ønsker bestyrelserne, og pædagogerne har efterspurgt det i adskillige år. Det er dem, der er sammen med børnene til hverdag, og de ønsker minimumsstandarder, som naturligvis skal føre til en forbedring af den generelle kvalitet.

I Danmark har vi været meget optaget af dyrevelfærd, og det er naturligvis o.k. Det er godt, også dyrene skal behandles godt og have det godt. Selvfølgelig skal de det. Men hvad med vores børn, vores små guldklumper, som vi taler om, vort lands fremtid? Skal de også have en lov, der værner dem og giver dem gode opvækstvilkår, eller er det kun høns, grise og kalve og nu på det seneste hunde og katte, der skal have nogle minimumsregler for, hvad man må byde dem?

Er det efterhånden ikke på tide at få lavet en miljølov for vores børn? Den har været undervejs i rigtig mange år. Er det ikke på tide at få lavet nogle minimumsregler for, hvad vi kan byde vores børn? I Kristeligt Folkeparti har vi let ved at svare ja til det spørgsmål. Vi mener, at det er på høje tid.

Derfor håber vi også, at et flertal i Folketinget vil være med til at lave sådan nogle minimumsregler på et eller andet plan. Økonomien skulle der jo ikke være problemer med, for loven skal først træde i kraft 5 år efter dens vedtagelse, og så er der jo tid til at få økonomien på plads til det hele.

Tak for en rigtig god og især meget engageret debat. Det er debatter altid med socialordførere, som er engagerede, som går ind i sagerne, og som ønsker det bedste for alle.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var flot sagt.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 7. maj 2003, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.04